

Οι λιγότεροι νέοι θα θυμούνται το θόρυβο που είχε προκληθεί όταν στη δεκαετία του 1970 αποκαλύφθηκε η καταστροφική επίδραση του εντομοκτόνου DDT στο φυσικό περιβάλλον και τον ανθρώπινο οργανισμό. Οι νεότεροι ίσως να μην το έχουν ακούσει καν, αφού αυτό χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον ως εντομοκτόνο για γεωργική χρήση από τη δεκαετία του 1940 έως το 1970 περίπου, οπότε και απαγορεύτηκε στις περισσότερες χώρες. Σήμερα χρησιμοποιείται σε ελάχιστες αναπτυσσόμενες χώρες του Νοτίου Ημισφαιρίου, κυρίως για την καταπολέμηση των κουνουπιών που προκαλούν ελονοσία.

Γερμανοί ερευνητές υποστηρίζουν ότι το DDT, ένωση του χλωρίου, συνεχίζει να αυξάνεται στο Βόρειο Ημισφαίριο, καθώς τα θερμικά ρεύματα των ωκεανών και της ατμόσφαιρας

το μεταφέρουν προς το Βορρά. Το μεγαλύτερο όμως πρόβλημα το προκαλούν οι τεράστιες ποσότητες που είχαν χρησιμοποιηθεί τις τρεις αυτές μακρινές (;) χρονικά δεκαετίες: το

DDT

δεν διασπάται μέσα στους διάφορους οργανισμούς, με αποτέλεσμα να ακολουθεί το φαινόμενο της βιοσυσσώρευσης, σύμφωνα με το οποίο, οι ουσίες που δεν διασπώνται στους κατώτερους οργανισμούς της τροφικής αλυσίδας, αυξάνονται κατακόρυφα στους οργανισμούς που βρίσκονται στην κορυφή της. Με άλλα λόγια, οι ποσότητες που χρησιμοποιήθηκαν κάποτε είναι ακόμη εδώ και ανιχνεύονται μέχρι σήμερα στον ανθρώπινο οργανισμό, όπως για παράδειγμα στο μητρικό γάλα.

Σύμφωνα με τους ερευνητές, το δραστικό αυτό εντομοκτόνο θα είναι για πολλά ακόμα χρόνια κοντά μας, μέχρι να θαφτεί κάτω από ιζήματα στο βυθό των ωκεανών ή να καταστραφεί ψηλά στην ατμόσφαιρα από την

ηλιακή ακτινοβολία.

Ε.Φ.